Годива.

Аз чакар тихо тръгнах в Ковентри;
Чакнах за тренд в Ковентри
Дзрфнах се за слуги и вратари на мост.
Да наблюдавам тритѣ високи башни; и си спомнях
За старото тъждане в тъй ъгъл
На Сарапа Градска легенда в Гова.

Не само тий, дъща на нова време,
Не само ний (наш) послѣдното сѫще на вѣчнѣто,
Що е вѣчнѣ сѫщото
Нова гора, Кестно в звѣрнето на ерно Колено
Обичане (тръгнало) в сѫщо
Отдаване Линкълно не само ний Просто отдаване
Разсъждане; в сѫщо
За правдата и Кръвдата, Сме обичане народа добрѣ,
Ос отдаване за правда и за кръвда;
И нѣкъде много строго да видиш прозорецѣ по тях
И пъструшане на стъкла на тях.
Ланрова повече и дръжлива не по-добро
Е дъща жена (дъщеря) на ерна орена,
Дръзки дъщеря ерна орена,

Годива, жена на Гой Угрюмий Ерлъ, който управляваше
Ковентри. Заради Когато Гой наложи ерлъ данъка
На градъ, и сръчкаха е в кръв
На Граза си, и всичкото, майки Годива
Отрано си, и роптайка, Ако заплашат, ще изгарят
Тя потвреди господаря си, и го напъри, грижно Гой обичаше
Сами хора

ГРАДСКИ ... 142 инв. № 340